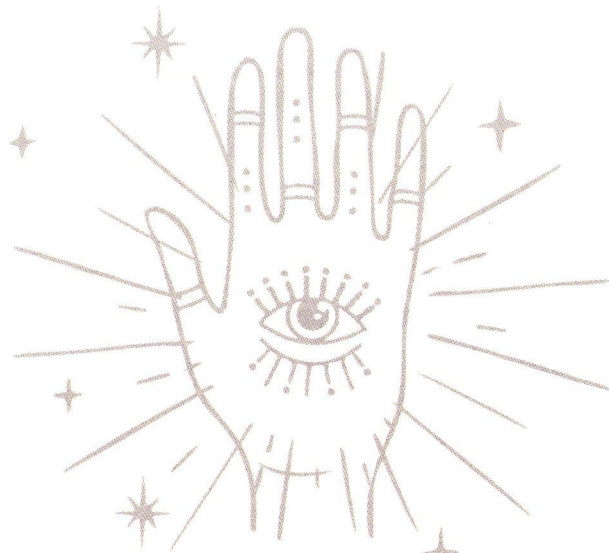

LBRIS

We know
books

LUCY JANE WOOD

REVRĂJITĂ

Traducere din engleză de
Ruxandra Tudor

STORIA
BOOKS

CAPITOLUL 1

Ceva malefic

O vrăjitoare va simți întotdeauna că se află în prezența unei alte ființe plămădite din persuasiune magică. Înainte de orice prezentare, înainte ca orice formă de magie să fie expusă, ea va înregistra inconștient, pentru sine, sosirea acesteia. O vrăjitoare o va simți mai întâi pe piele. Apar furnicături ca firele de praf sau niște purice, care fac ca pielea de găină să se transforme în flori. Va simți o schimbare în aer, acesta devenind mai intens, mai dulce și aproape metalic. Apoi vine mirosul, unul distinctiv, de pământ, de jar și de mere caramelizate crocante, arome care se preschimbă într-o mireasmă îmbătătoare și bogată, ce nu poate fi confundată: căldură și cămin. Și, mai presus de orice, vin și furnicăturile din urechi și din degetele mari de la mână, care vor aprinde un chibrit și vor alimenta cărbunii intuiției. Simplul zgomot al pașilor unei vrăjitoare va șopti că urmează să se întâmple ceva.

Din păcate pentru Belle, astfel de detalii prețioase despre modul în care funcționează lucrurile s-au dovedit destul de redundante, pentru că la 29 de ani, 363 de zile și câteva ore ea încă nu întâlnise o altă vrăjitoare. În afară de mama ei, evident, și de bunica ei, care însă au trecut de partea cealaltă a vălului cu câțiva ani în urmă. La un moment dat a primit o vizită scurtă, surprinzătoare și ușor stranie din partea a două

conducătoare de sabbat, care au trecut pe la ea în ziua aniversării de 15 ani, ca să înceapă procesul lung de întunecare. Însă Belle avea amintiri trunchiate despre moment, pentru că totul i se păruse chinuitor și se ascunsese în spatele părului pe toată durata ceremoniei, roșind și dorindu-și ca totul să se termine. Nu mai comunicase deloc cu sabbatul de când fusese investită cu puterile magice și rămăsese la latitudinea ei să exploreze posibilitățile magiei, așa cum se obișnuia.

Să crească alături de vrăjile pașnice și sensibile ale mamei sale, care erau la ordinea zilei, a însemnat că un simț intrinsec al magiei fusese mereu acolo. Nu era un moment de uimire, pentru că era ceva obișnuit. Valul de magie care pleca de la Bonnie și trecea peste Belle ori de câte ori fata se afla în preajma mamei sale era atât de normal, încât cu greu mai observa impactul.

Trecuse multă vreme de când încetase să se mai aștepte la vizita unei vrăjitoare. Genul lor era rar în ultima vreme și, aparent, devenea și mai rar cu fiecare generație, iar ea nu avea de gând să le caute de bunăvoie și, astfel, să dea de necaz. Își trăia viața în tihnă, în lumea celor nonmagici, și asta era mai mult decât perfect pentru ea.

— Belle, ce ți-am spus despre cardurile de loialitate? Ești cam mână largă cu ștampilele, mă ruinezi.

Violet era o femeie de afaceri ca scoasă din cutie. Purta mereu costume scumpe, toate într-o nuanță diafană de albastru sau violet (un obicei de-o viață, care venea la pachet cu un nume plin de culoare) și își coafa și dădea cu fixativ părul argintiu de două ori pe săptămână. În ultima vreme se deplasa încet, dar pășea ferm, ajutându-se de un baston argintiu elegant și avea dintotdeauna o colecție impresionantă de eșarfe vintage. Belle era aproape sigură că în toți anii petrecuți la Lunar Books nu o văzuse niciodată pe Violet purtând aceeași eșarfă de două ori. Cu toate că supraveghea în

continuare mersul lucrurilor, Vi își rărise aparițiile în librărie cu ceva timp în urmă, apărând din senin doar o dată sau de două ori pe săptămână, ca să verifice cu degetul dacă fusese șters praful, ca să ciupească pe toată lumea de obraji și ca să se asigure că Belle nu era atât de naivă încât să ofere două ștampile de loialitate în loc de una.

— Vi! a strigat-o Belle peste umăr, în timp ce aranja un teanc de noi apariții pe raftul care avea să le găzduiască doar o vreme. Este joi, ora 14:00 și e plin-ochi aici. Nu cred că e cazul să-ți faci griji despre cum distribui semnele de carte.

S-a întins în vârful picioarelor spre raftul de sus, unde se afla o colecție de volume de mitologie destul de groase, apoi și-a făcut loc politicoasă prin marea de clienți, ca să ajungă la șefa ei.

Violet i-a aruncat o privire oarecum sfioasă când i-a întins câteva cărți cu coperti cartonate rătăcite prin magazin.

— Sincer, știi că nu mă deranjează asta. Chiar îmi plăcea cum puneai câte unul în fiecare carte, ca o mică atenție. Dar Christopher spune că dacă nu risipim bănuții, la final vom număra lirele...

— Christopher spune multe, a întrerupt-o Belle.

Violet a ridicat brusc o sprânceană, astfel că Belle a schimbat cu precauție subiectul:

— Ceea ce este bine, mereu mă bucur maxim de sugestiile lui. Evident, a zis Belle, apoi și-a dres glasul. Cu toate astea încă mă obișnuiesc cu prezența lui pe aici și cu faptul că trebuie să respect schimbările propuse de el.

— Schimbări pe care spune că ar fi trebuit să le facem cu mult timp în urmă, a adăugat Violet.

— Corect. Doar că sugestiile lui... Ei bine, nu se potrivesc neapărat cu experiența pentru care cititorii vin dintotdeauna la Lunar Books.

— Sunt perfect conștientă că voi aveți idei diferite în privința viitorului acestui loc. Dar știți și că, dacă ar fi fost după

mine, fiul meu nu ar fi apărut niciodată în peisaj. Dar ce crezi? Nu mi-ai dat de ales, a spus Violet cu o privire gravă și cu sprânceana ridicată.

— Serios, Vi? a oftat Belle. Am mai discutat despre asta. De câteva sute de ori.

— Dacă ai înceta să fii atât de egoistă și ai respecta dorința unei bătrâne plâpânde..., a spus Violet cu o privire tristă, dar zâmbind și frunzărind o carte de copii despre o școală cu internat, cu degetele ei cu unghii date cu o oală roșie impecabilă.

Belle a mijit ochii în direcția șefei sale.

— Ești oricum, numai plâpândă nu. Ești o amenințare la adresa societății.

— Nu pricep ce vrei să spui. Sunt o biată bătrână suferindă, care nu dorește decât să-și lase mult-iubită librărie în grija celei care ține cel mai mult la acest loc, a spus Violet. Tu ai putea să conduci lucrurile după bunul-plac, iar eu aș putea să-mi petrec după-amiezile la teatru în loc să te bat la cap cu stocul de produse care se tot împutinează...

— O să renunți vreodată la subiectul ăsta? a întrerupt-o Belle cu o enervare afectuoasă.

În sinea ei era mișcată de dorința arzătoare a lui Violet de a-i vinde ei librăria, care își începuse cu ani în urmă cruciada de încredințare a frâielor acestui loc celei care reprezenta mândria și bucuria ei.

— Nu înainte de a semna actele. Lucru care se va întâmpla, a continuat Violet, dând complice din cap în timp ce analiza masa cu Lecturi de toamnă și muta o carte câțiva milimetri, pentru a o poziționa perfect în linie cu restul.

— Ceea ce nu se va întâmpla, a corectat-o Belle. Ți-am mai spus motivul de un milion de ori: n-am nicio șansă să conduc singură locul ăsta.

Zicând acestea, a trecut pe lângă masa din lemn de stejar, aranjând din mers felicitările și micuța selecție de buchete de sezon de lângă casa de marcat. Pline de fire de langurus

și dovleci în miniatură pentru a marca luna octombrie care stătea să înceapă, acestea erau păstrate remarcabil de proaspete de o incantație subtilă *Floresco Bellus* care le învăluia tulpinile.

— Oh, de câte ori, Belle? Nu ai fi singură.

De data asta, Violet a țâțâit de-a dreptul.

— Îi ai pe Jim și pe Monica în cursul săptămânii, iar în weekend, pe fata cea nouă, cu inelul ăla ciudat în nas.

— Știi bine ce vreau să spun. Mă refer la preluarea frâielor. În principiu nu-i ceva la care să mă pricep. Eu nu fac decât... cum să spun, să mă fâțâi pe aici?

— Ultimul afurisit de lucru util pe care l-am făcut pentru locul ăsta a fost înainte ca presa tipografică să devină o tehnologie modernă. Sunt ani buni de când singurele idei grozave au fost ale tale.

— Dar tot creația ta e. Eu sunt aici doar ca să mă asigur că primim cărți, apoi că sunt vândute și-n cele din urmă că cititorii sunt fericiți. Cam despre asta este vorba în linii mari.

— Și nu este destul? Știm amândouă că tu ești cea care practic conduce locul ăsta singură-singurică. Acum eu sunt prea bătrână pentru asta, am lucruri mai bune de făcut decât să le recomand thrillere cititorilor de duzină.

— Nu văd ceva în neregulă cu thrillerele. Ești o snoabă, Vi. Și știi cum sunt, probabil o să ruinez locul ăsta în doar câteva luni.

— Mai ușor cu modestia, te rog. Nu o suport. Ești o femeie foarte capabilă și inteligentă, în care am încredere deplină. Magia ta se simte aici de nici nu-mi mai amintesc când...

La asta, Belle s-a înecat și a tușit cu putere, lucru care a făcut-o pe Violet să o bată pe spate.

— ... în principal pentru că mă îmbătrânește teribil. Ești doar prea speriată ca să-ți asumi riscul, a continuat Violet. Și te gândești prea mult la ce-ar putea să meargă rău.

Zicând asta, a întins spre Belle un deget cu o unghie roșie.

— Te pricepi de minune să mă complimentezi și să mă insulti în același timp, i-a spus Belle încruntată și s-a întors la locul ei de la casa de marcat.

Violet s-a sprijinit de blatul verde de marmură și a scos din poșetă o oglinjoară ca să-și aranjeze un fir de păr.

— E o artă frumoasă, a spus plescăind din buze. Dar dacă continui să-mi refuzi extraordinara ofertă trebuie să știi că n-am altă alternativă decât să-l pun la conducere pe Christopher. N-am încredere să aduc pe cineva din afară. Dacă vreau să mă bucur cum se cuvine de croaziere de lux și de sesiuni de shopping, Lunar trebuie să ajungă pe mâna unei persoane capabile. Iar Christopher *este* o persoană capabilă.

— Desigur, a spus Belle sec, respirând ca să poată să-și calce peste mândrie. N-o ști omul să facă diferența dintre o carte broșată și un doveac, dar se pricepe la profituri și la pierderi.

Belle spera ca muzica pe care o alesese în acea dimineață să acopere sunetele oarecum nu-atât-de-înăbușite care veneau din biroul din spate, unde Christopher ba striga înjurături din toți plămâni, ba râdea teatral la telefon cu unul dintre asociați. A tresărit când a dat cu ochii de un cititor distras, care a întors capul în direcția sunetelor.

Se pare că profiturile și pierderile erau *tot* ce știa Christopher, iar asta ducea la decizii care îi frângeau lui Belle inima câte puțin în fiecare zi. În cei doi ani de când Violet decisese să se retragă, chiar dacă fără tragere de inimă, și să-i predea frâiele fiului ei corporatist, acesta distrusese puțin câte puțin ideile pe care Belle le pusese în practică la Lunar de când începuse să lucreze aici, în urmă cu trei ani. Dragul lor cărucior cu produse de patiserie și brutărie fusese primul la care s-a renunțat, Christopher declarând că ceștile de cappuccino „transformau locul într-o adunare a mamelor”. Târgul

recoltei de cărți pe care îl organiza anual și la care participau și alte afaceri locale l-a făcut să râdă atât de tare încât se plesnise singur peste genunchi. Și mai îngrijorător, cu câteva zile în urmă îl auzise discutând în gura mare despre faptul că plata membrilor mai tineri ai echipei atârna de un fir de ață. Aceasta fiind picătura care a umplut paharul, Belle încercase să-i vorbească lui Violet despre deciziile lui discutabile. Însă Christopher s-a băgat repede în discuție, insistând că Belle exagera, luând totul în răs și, ca de obicei, câștigând-o pe Violet de partea ei. Belle a păstrat pentru sine realitatea sumbră a ceea ce se întâmpla, ca o piatră rece și grea pe care o purta tot timpul în buzunar.

— Nu știu cum, dar într-o clipită lumea s-a modernizat, Belle, a spus Violet. Sunt foarte convinsă că eu nu pot ține pasul cu vremurile, dar el se va asigura că locul ăsta fix asta va face.

— Acestui loc nu-i este dat să țină pasul cu vremurile, i-a răspuns Belle. El ar trebui să existe în bula sa de confort care nu are absolut nicio legătură cu lumea reală.

— Numai de-ar fi așa, a continuat Violet nostalgică. Pe săptămâna viitoare. O să te sun în legătură cu cifrele alea pe august.

După aceea s-a aplecat ca să-i dea lui Belle un sărut pe obraz, lăsându-i obișnuita urmă de ruj magenta, gădilându-o cu mustața fină și lăsând în aer o dâră de parfum dulceag.

— Pe curând, Vi, i-a spus Belle cu afecțiune, făcându-i cu mâna în timp ce se îndrepta spre mașina neagră lustruită care o aștepta ca să o ducă acasă, în la fel de perfectul orașel în care locuia.

Era imposibil de bogată după o viață petrecută pe scenă ca star de artă dramatică, asta până când o accidentare la corzile vocale i-a pus capăt carierei, recuperarea fiind cea care a adus-o aproape de universul cărților. Belle și-a îndesat

LRPIS | *books*
măinile în buzunarele șortului de blugi, brodat pe piept cu luni Lunar, iar mîntea i-a zburat înapoi la obișnuitul câmp de bătălie.

Să accepte oferta lui Violet de a cumpăra de la ea Lunar Books era un vis care i se păruse dintotdeauna mult prea îndrăzneț. Și de fiecare dată când Violet aducea în discuție subiectul ăsta, amintindu-i de șansa pe care o lăsa să-i scape printre degete, Belle simțea că totul părea și mai imposibil.

Erau prea multe lucruri care puteau merge prost. N-avea nici cea mai vagă idee despre cum avea să arate tot procesul, iar economiile ei modeste erau prea valoroase ca să le irosească pe ceva care nu garanta niciun succes, chiar dacă Violet îi făcuse o ofertă exagerat de generoasă, mînată de sentimente. În plus, mai era și faptul că risca jobul pe care îl adora și pentru care muncise, ajungând de la „fata de sîmbătă” la manager de librărie.

Totuși, îndrăzneția să se gîndească la această posibilitate tot timpul. Îndrăzneția să se imagineze făcând pe bune asta, recompensându-se cu îndrăzneala care stătuse la baza tuturor deciziilor ei. Însă nu reușea niciodată să găsească îndeajuns de mult curaj să aprindă fitilul, să afle dacă focul avea să fie unul controlat sau unul scăpat de sub control. Și uite cum viața și-a urmat cursul. Volanul a rămas în mâini care nu erau ale ei, iar ea a continuat doar uitându-se pe geam, admirând drumul în goana mașinii.

O femeie care purta un pulover roz-somon s-a dus la casa de marcat, jonglînd cu un braț de cărți ilustrate și un sul de hîrtie de împachetat în culorile curcubeului în timp ce cu mîna dreaptă ținea un copilaș.

— Aceasta este adorabilă. Cred că e preferata mea, i-a spus Belle fetiței cât împacheta cartea din vârful teancului într-o hîrtie maro. Tu ai ales-o? Ai făcut bine.

Fetița a dat din cap timidă, apoi și-a ascuns fața în fusta mamei.

— Mulțumesc că m-ați ajutat să le aleg pe cele potrivite. Ar trebui să o țină ocupată o vreme, i-a spus femeia, zîmbind recunoscătoare.

— Desigur, i-a răspuns Belle și a bătut totalul. Îmi pare rău că nu am putut să stau mai mult, dar astăzi este puțin cam aglomerat. Vremea asta face pe oricine să vrea să stea cuibărit cu o carte în mână.

Ca la un semn, un fulger luminos a despiciat cerul înnoțat al nopții, trecând prin firma luminată difuz care făcea din librăria Lunar un loc cald și primitiv indiferent de vreme. A urmat imediat un tunet asurzitor, atît de intens că s-au cutremurat ferestrele vitrate de la ultimul etaj. Femeia și-a strâns repede pachetele cumpărate, bîgînd cărțile sub pulover și trăgîndu-i copilei gluga pe cap, după care a ieșit fără tragere de inimă în ploaie.

*

A urmat o seară plină. Viața la Lunar, o librărie iubită de localnici pentru șarmul și aerul special imposibil de definit, trecea haotic de la calm și liniște la aglomerație de nedescris. Se întîmpla des ca Belle să primească telefon de la un Jim disperat, care își smulgea ceea ce-i mai rămăsese din smocul de păr fin cînt încerca să umple rafturile și să încaseze în același timp. Echipa lor mică făcea eforturi mari să țină pasul cu programul impus de Christopher, fiecare zi fiind foarte deficitară din punctul de vedere al personalului, dar compensând ca nivel de implicare.

După ce a încasat plata unui alt cumpărător, Belle a aruncat o privire la raionul pentru copii. Ca de obicei, fusese total răvășit în ciuda faptului că Belle făcuse o incantație *Libri Liberi Ordino* micuță și drăguță pentru ca jucăriile și cărțile broșate să se întoarcă singure în cutiile lor cînd nu era

nimeni atent. Era o vrajă îndeajuns de sigură pentru a fi răspândită în jur, printre restul încantațiilor pe care le rostise. Copiii nu-și puneau problema de ce o anume ciudățenie de carte ilustrată se așază singură la locul ei, iar adulții, evident, nu băgau niciodată de seamă.

Momentul închiderii a început să fie ispititor de aproape. În timp ce Jim și Monica se ocupau de debandada de peste zi, Belle a fost copleșită de o coadă de clienți la fel de stăruitori ca ploaia de afară. Undeva, într-un cotlon al minții, număruse a milioana oară când sunase clopoțelul de alamă aflat deasupra ușii de la intrare. Și-a masat antebrațele, pentru că i s-a făcut pielea de găină de la o rafală de vânt rece venită de la ușa deschisă.

— V-ar interesa să luați și ediția din această săptămână a Stellar Read? Este cu adevărat...

Belle a simțit că rămâne fără aer. O senzație ca un val de căldură, care i-a măturat mai întâi vârful capului, ciudat de plăcut, dar deopotrivă puternic, a străbătut-o de sus până jos, făcând-o să simtă că-i fuge pământul de sub picioare. S-a prins cu putere de marginea tejghelei ca să-și recapete echilibrul. Dacă n-ar fi știut, ar fi spus... Ei bine, ar fi spus că este magie.

— Sunteți bine? a întrebat un cumpărător, afișând o privire preocupată.

Belle a înghițit cu noduri, apoi a dat din mâini, nepăsătoare.

— Oh, sunt bine, sunt bine. Puțin amețită. Ceea ce înseamnă că este timpul pentru încă o cafea.

A răs sec, venindu-și în fire și ignorând senzația amețitoare care a dispărut la fel de repede precum a apărut. Fusese o zi lungă. A băgat teancul de cărți într-o pungă, afișând un zâmbet forțat și tensionat, pe care Violet nu l-ar fi considerat potrivit pentru serviciile de la librăria Lunar, apoi a poftit în față următorul cumpărător.

Bărbatul care aștepta de cealaltă parte a tejghelei a luat-o prin surprindere. Lui Belle i-a sărit mai întâi în ochi statura acestuia, atât de înalt încât avea un aer ușor amenințător. Și, n-a putut să nu observe, era și intimidant de frumos. Genul de frumusețe care o făcea să-i dea raportul Ariadnei de cum ajungea acasă și să se întrebe de ce nu-și aranjase mai bine părul în acea dimineață. Bărbatul purta pantaloni cu bretele, un tricou alb peste care își pusese o cămașă de culoarea ruginii și pe care o băgase în pantaloni și ochelari cu rame de sârmă, pe care și i-a dat jos când li s-au întâlnit privirile. I-a băgat în buzunarul unei haine lungi de piele neagră, care îi atârna de umerii extrem de lați, iar o buclă de păr negru și des, care îi ajungea până la umăr, i-a venit în ochi când a privit în jos. Pe degetul mare i-a strălucit un inel de argint, cu o piatră de ambră, în momentul în care și-a dat părul într-o parte, după care a pus o mână pe tejghea și s-a aplecat ușor spre Belle. Fata s-a forțat să-și dezlipească aproape imediat ochii de la el, incapabilă să-l mai privească și roșie toată în obraji.

— Mă întreb dacă mă puteți ajuta.

Bărbatul avea o voce joasă și melodioasă – ca un caramel ars – și un accent nazal londonez.

— Caut ceva oarecum specific. O carte specială.

Belle s-a înroșit atât de tare că vârful urechilor îi ardeau. O senzație stranie, de furnicături a cuprins-o până în vârful degetelor când le-a pus pe tejghea, apoi a continuat după ce le-a băgat în buzunare și a persistat și după ce a apucat cu ele un stilou, reușind să împrăște tejgheaua cu cerneală.

— Îmi pare rău, îmi pare rău! a spus ea ștergând-o în pripă cu mâneca. Sună interesant. Și la ce vă referiți mai exact când spuneți specială? Este un cadou?

Bărbatului i s-au alungit colțurile gurii aproape imperceptibil.

— Chiar *este* un cadou.

Belle și-a recăpătat repede ce-i mai rămăsese din autocontrol, vizibil jenată de propria jenă.

— Minunat. Asta este minunat. Găsiți multe opțiuni la secțiunea noastră de Ediții speciale. Sunt câteva exemplare cu autograf care ar putea fi un cadou potrivit. Sau puteți alege din câteva titluri celebre de la masa Stellar dacă sunteți în căutarea unei cărți mai recente...

— *Malleus Maleficarum*.

Belle a pălit la față, trecând într-o clipită de la roșu-aprins la alb ca varul. Probabil că nu auzise bine.

— Scuze, am avut o zi lungă, cred că îmi pierd mințile. Ceea ce nu-i rău, a spus ea râzând politicos și dând din cap ca să-și revină. Ce ați spus?

— *Malleus Maleficarum*. Nu spun că sunt de acord cu mesajul, desigur, a cugetat el. Magia asta este fie diabolică, fie greșită. Dar identificarea vrăjitoarelor este un concept interesant, nu credeți?

Lui Belle i s-a încetoșat privirea. *Malleus Maleficarum*, cel mai cunoscut text din istorie despre originile vrăjitoriei, infamul ghid al vânătorului de vrăjitoare, care detalia modul de identificare a acestora.

O coincidență. Nu putea să fie altceva. Dar ulterior a simțit-o, de parcă un comutator ar fi activat în ea ceva intuitiv. S-a forțat să-l privească din nou în ochi pe bărbat și atunci s-a întâmpat instantaneu. I s-a făcut pielea de găină. Gura i-a fost inundată de un gust metalic. El și-a sprijinit antebrațele pe tejghea și și-a împreunat degetele, moment în care pe Belle a izbit-o un iz lemnos de fum de foc de tabără și de dulceață aromată. Apoi a observat cum își încordează mușchii maxilarului o fracțiune de secundă, pe buze apărându-i cea mai vagă urmă de zâmbet complice. Conștientizarea a lovit cu puterea unei bile de demolare.

Un vrăjitor.

În spatele casei de marcat din față, Jim a scăpat pe jos o cutie de carton enormă, plină de cărți cu coperti cartonate, provocând o bufnitură asurzitoare, care a făcut-o pe Belle să revină la realitate.

— Nu mă luați în seamă, a spus el cu o voce melodioasă, apoi a luat-o la pas spre colțul cu cărți de bucate, fluierând pe un ton insuportabil de pițigăiat.

— Interesantă alegere.

Lui Belle i-a scăpat un râset dureros de stânjenitor, apoi și-a dat părul după urechi și a început să se prefacă, în mod cu totul inexplicabil, că îl împușcă pe bărbatul din fața ei cu degetele. Era evident că panica deja preluase controlul asupra membrilor ei.

— Mă tem că nu este o carte pe care să o avem în stoc. Mare păcat. Ne pare rău. Mulțumim că ați trecut pe la noi.

— Chiar *este* mare păcat, a repetat el.

Când bărbatul și-a apăsat cu putere vârful limbii în obraz, Belle a observat că în partea cealaltă i-a apărut o gropiță adâncă. Apoi a ridicat din sprâncene atotștiutor, parcă așteptând ca ei să-i pice fisa. I-a făcut semn să se aplece și ea peste tejghea, coborând vocea până la o șoaptă și zicându-i la doar câțiva centimetri de gât:

— Am încercat la biblioteca Casei Hecate, dar se pare că de la ei nu pot decât să împrumut. Mi-au spus să mă adresez unei anume Belladonna Blackthorn. Că ea mă va ajuta cu plăcere și îmi va oferi un exemplar.

Nimeni nu-i spunea Belladonna. Își ura numele întreg de vrăjitoare din toți rărunchii și așa fusese dintotdeauna. Îl detesta atât de tare că nici măcar mama ei nu-l mai folosea; Bonnie îl păstra pentru momentele în care nu era deloc de acord cu un anumit lucru sau cu vreuna dintre alegerile importante pe care le făcea Belle.

Lumea a început să se miște cu încetinitorul, dar Belle a reușit cumva să schițeze un zâmbet profesionist. Primul și

singurul ei gând a fost să-l îndepărteze pe acest bărbat din raza vizuală a celorlalți. Petrecuse toată viața încercând să se protejeze de un scenariu întocmai ca acesta, de momentul în care magia ei va fi expusă lumii celor nonmagici și asta după toate câte făcuse ca să țină secretul.

Monica a aruncat o privire confuză de-a lungul podelei în direcția lui Belle, întrebând din ochi dacă totul e în regulă, nu de alta, dar în spatele bărbatului se forma o coadă din ce în ce mai mare.

— De fapt, aveți dreptate, i-a spus Belle și din nou s-a făcut că-l împușcă cu degetele. Ce prostuță sunt, este pe undeva prin preajmă, prin spate... chiar pe aici. Sunteți amabil să mă urmați...?

Zicând acestea, i-a aruncat bărbatului o privire disperată, a făcut stânga-mprejur și a rostit în tăcere o rugă închinată oricăror forțe ar fi putut s-o privească pline de milă. Orice doar să mascheze ceea ce avea să devină această conversație.

Făcându-i semn Monicăi să-i ia locul, Belle a tulit-o în spatele magazinului, spre depozitul luminat difuz în care țineau produsele de pe stoc și care era plin de cutii așezate precar unele peste celelalte și de figurine din carton, pentru vitrină. A tras disperată de un dragon mare ca să-l dea din drum, apoi i-a făcut semne disperate bărbatului să o urmeze, depărtându-l astfel de ceilalți clienți. Mai exact de cele câteva femei care se făceau că pierd vremea pe acolo doar ca să fie în preajma lui și care îi urmăriseră fiecare mișcare de când intrase în librăria Lunar Books, de parcă ar fi fost ultima felie de tort. Bărbatul a urmat-o plin de zel, dar cu un rânjit fără doar și poate răutăcios, mergând nonșalant în urma ei, cu mâinile împreunate la spate.

Belle a tras de firul de lumină din depozit, a lovit cu piciorul o cutie grea ca să o dea din drum și, după ce a aruncat o privire la etajul magazinului ca să se asigure că Christopher

nu e prin preajmă, a tras cu putere ușa în urma lor. Din fericire era prea epuizată de groază ca să se mai simtă jenată de faptul că stătea ochi în ochi cu un necunoscut, la o distanță extrem de mică și de plăcută.

— Confortabil, a spus el și ochii negri i-au strălucit.

— Cine ești? Ce-i asta? l-a întrebat Belle în șoaptă, pe un ton furios.

Deja începuse să facă presupuneri. Îi trecuse prin minte că sosirea lui nu putea însemna decât o selecție limitată de vești proaste.

— Este vorba despre mama?

— Poftim? Nu, evident că nu. Nu e nimic de genul ăsta, i-a răspuns el imediat.

Belle a simțit presiune în spate.

— Am fost trimis de sabat, a continuat bărbatul, uitându-se la ea încruntat.

Dat fiind că și ea fusese dintotdeauna o persoană destul de înaltă, rar se întâmpla să se simtă persoana scundă din cameră.

— De asta m-am prins și eu din modul comic în care te-ai prezentat! s-a răstit ea, cu stresul în continuare la cote maxime.

— Sincer, n-am intenționat să fiu comic. Mai degrabă misterios, poate seducător.

Vădit amuzat de întreaga scenă, bărbatul și-a încrucișat brațele și s-a sprijinit de un raft cu hărți întocmite de Direcția cartografică.

— Dar Selcouth nu a mai trimis niciodată pe nimeni după mine. De fapt, n-a comunicat deloc cu mine în aproape 15 ani de vrăjitorie. Am făcut ceva greșit? Am dat de necaz?

— Necaz. Asta tu să-mi spui, a zis el și a rânjit, în mod clar amuzat peste măsură că fata era la un pas de o cădere nervoasă.